

הַלְבוֹת עֲבוּדָה זָרָה וְחֻקֹּת הַגּוֹיִים

יֵשׁ בְּכָלֶלֶן אַחַת וְחֻמְשִׁים מִצְוֹת שְׁתֵּי מִצְוֹת עֲשֵׂה, וְתַשֵּׁעַ
וְאַרְבָּעִים מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פֶּרֶטֶן: (א) שְׁלֹא לִפְנוֹת אַחֵר
עֲבוּדָה זָרָה; (ב) שְׁלֹא לְתוֹר אַחֵר הִרְהוּר הַלֵּב וּרְאִית הָעֵינַיִם;
(ג) שְׁלֹא לַגְדֹּף; (ד) שְׁלֹא יַעֲבֹד אוֹתָהּ כְּדֶרֶךְ עֲבוּדָתָהּ; (ה) שְׁלֹא
יִשְׁתַּחֲוֶה לָּהּ; (ו) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת פֶּסֶל לַעֲצָמוֹ; (ז) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת
פֶּסֶל אֶפְלוֹ לְאַחֲרִים; (ח) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת צוּרוֹת אֶפְלוֹ לְנוֹאִי; (ט)
שְׁלֹא לְהַדִּיחַ אַחֲרִים אַחֲרֶיהָ; (י) לְשַׂרְף עֵיר הַנִּדְחָת; (יא) שְׁלֹא
לִבְנוֹתָהּ; (יב) שְׁלֹא לְהִנּוֹת מִכָּל מְמוֹנָה; (יג) שְׁלֹא לְהַסִּית יָחִיד
לְעַבְדָּהּ; (יד) שְׁלֹא לֶאֱהָב הַמַּסִּית; (טו) שְׁלֹא לַעֲזֹב שְׁנֵאתוֹ;
(טז) שְׁלֹא לְהַצִּילוֹ; (יז) שְׁלֹא לְלַמֵּד עָלָיו זְכוֹת; (יח) שְׁלֹא יִמָּנַע
מִלְלַמֵּד עָלָיו חוֹבָה; (יט) שְׁלֹא לְהַתְנַבֵּא בְשֵׁמָּהּ; (כ) שְׁלֹא לְשַׁמַּע
מִן הַמְתַּנַּבֵּא בְשֵׁמָּהּ; (כא) שְׁלֹא לְהַתְנַבֵּא בְּשֶׁקֶר, וְאֶפְלוֹ בְּשֵׁם
ה'; (כב) שְׁלֹא לְגוֹר מִהֲרִיגַת נָבִיא שֶׁקֶר; (כג) שְׁלֹא לְשַׁבַּע בְּשֵׁם
עֲבוּדָה זָרָה; (כד) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת אוֹב; (כה) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת יִדְעוֹנִי;
(כו) שְׁלֹא לְהַעֲבִיר לְמַלְךְ; (כז) שְׁלֹא לְהַקִּים מִצְבָּה; (כח) שְׁלֹא
לְהַשְׁתַּחֲוֹת עַל אֶבֶן מִשְׁפִּית; (כט) שְׁלֹא לְטַע אֲשֵׁרָה; (ל) לֹא אֲבֹד
עֲבוּדָה זָרָה וְכָל הַנַּעֲשֵׂה בַשְּׁבִילָהּ; (לא) שְׁלֹא לְהִנּוֹת בַּעֲבוּדָה
זָרָה וּבְכָל מִשְׁמָשִׁיָּהּ; (לב) שְׁלֹא לְהִנּוֹת בְּצַפּוּיֵי נַעֲבָד; (לג) שְׁלֹא
לְכַרֵּת בְּרִית לְעוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה; (לד) שְׁלֹא לְחַן עָלֶיהֶן; (לה)
שְׁלֹא יֵשְׁבוּ בְּאַרְצָנוּ; (לו) שְׁלֹא לְהַדְמוֹת בְּמִנְהַגוֹתֵם וּבְמַלְבוּשֵׁם;
(לז) שְׁלֹא לִנְחֹשׁ; (לח) שְׁלֹא לְקַסֵּם; (לט) שְׁלֹא לְעוֹנֵן; (מ) שְׁלֹא
לְחַבֵּר חֶבֶר; (מא) שְׁלֹא לְדַרֵּשׁ אֶל הַמֵּתִים; (מב) שְׁלֹא לְשַׁאֵל
בְּאוֹב; (מג) שְׁלֹא לְשַׁאֵל בְּיִדְעוֹנִי; (מד) שְׁלֹא לְכַשֵּׁף; (מה) שְׁלֹא
לְהַקִּיף פֶּאת רֹאשׁ; (מו) שְׁלֹא לְהַשְׁחִית פֶּאת זָקֵן; (מז) שְׁלֹא יַעֲדָה
אִישׁ עָדִי אִשָּׁה; (מח) שְׁלֹא תַעֲדָה אִשָּׁה עָדִי אִישׁ; (מט) שְׁלֹא
לְכַתֵּב קַעֲקַע; (נ) שְׁלֹא לְהַתְגוֹדֵד; (נא) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת קָרְחָה עַל
מֵת. וּבְאוֹר כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלּוּ בְּפִרְקִים אֵלּוּ.

הַלְבוֹת עֲבוּדָה זָרָה פֶּרֶק א

א. בִּימֵי אָנוּשׁ טָעוּ בְּנֵי הָאָדָם טְעוֹת גְּדוֹלָה, וּנִבְעָרָה עֲצַת חֲכָמֵי
אוֹתוֹ הַדּוֹר; וְאָנוּשׁ עֲצָמוֹ, מִן הַטּוֹעִים. וְזוֹ הִיְתָה טְעוּתָם: אָמְרוּ
הוּאִיל וְהָאֵל בָּרָא כּוֹכָבִים אֵלּוּ וְגִלְגָּלִים אֵלּוּ לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם,
וּנִתְּנָם בְּמָרוֹם, וְחָלַק לָהֶם כְּבוֹד, וְהֵם שִׁמְשִׁים הַמִּשְׁמָשִׁים לְפָנָיו
רְאוּיִים הֵם לְשַׁבְּחָם וּלְפַאֲרָם, וְלִחְלַק לָהֶם כְּבוֹד. וְזֶה הוּא רִצּוֹן
הָאֵל בְּרוּךְ הוּא, לַגְדֹּל וּלְכַבֵּד מִי שֶׁגִּדְּלוֹ וְכַבְּדוֹ, כְּמוֹ שֶׁהַמֶּלֶךְ
רוֹצֵה לְכַבֵּד עַבְדּוֹ וְהָעוֹמְדִים לְפָנָיו, וְזֶה הוּא כְּבוֹדוֹ שֶׁלַּמֶּלֶךְ.

ב. כִּיּוֹן שֶׁעָלָה דְּבַר זֶה עַל לִבָּם, הִתְחִילוּ לִבְנוֹת לְכוֹכָבִים
הִיכָלוֹת, וּלְהַקְרִיב לָהֶם קָרְבָּנוֹת, וּלְשַׁבְּחָם וּלְפַאֲרָם בְּדְבָרִים,
וּלְהַשְׁתַּחֲוֹת לְמוֹלָן כְּדִי לְהַשִּׁיג רִצּוֹן הַבוֹרָא, בְּדַעְתָּם הָרָעָה.
וְזֶה, הִיְתָה עֵיקַר עֲבוּדָה זָרָה.

ג. וְכֵן הֵם אוֹמְרִים עוֹבְדֵיהֶּ הַיּוֹדְעִים עֵיקְרָהּ, לֹא שֶׁהֵם אוֹמְרִים
שְׂאִין שֵׁם אֱלֹהֵי אֵלָּא כּוֹכָב זֶה. הוּא שִׁירְמִיָּהּ אוֹמֵר "מִי לֹא
יִרְאֶה מֶלֶךְ הַגּוֹיִם, כִּי לֹךְ יֵאָתָה . . ." (ירמיהו י, ח-ז) כְּלוּמָר,
הַכֹּל יוֹדְעִין שְׂאֵתָה הוּא הָאֵל לְבַדָּךְ; אֲבָל טְעוּתָם וּכְסִילוּתָם,
שֶׁמִּדְּמִין שֶׁזֶה הַהֶבֶל רִצּוֹנָךְ הוּא.

ד. ואחר שארכו הימים, עמדו בבני אדם נביאי שקר, ואמרו שהאל צוה להם ואמר להם: עבדו כוכב פלוני, או כל הכוכבים, והקריבו לו ונסכו לו כף וכף, ובנו לו היכל ועשו צורתו כדי להשתחוות לה כל העם הנשים והקטנים ושאר עם הארץ. ומודיע להם צורה שפדה מלבו, ואומר זו היא צורת הכוכב הפלוני שהודיעוהו בנבואתו.

ה. והתחילו על דרך זו לעשות צורות בהיכלות ותחת האילנות ובראשי ההרים ועל הגבעות, ומתקבצים ומשתחווים להם; ואומרים לכל העם שזו הצורה מטיבה ומריעה, וראוי לעבדה וליראה ממנה. והכומרים ואומרים להם שבעבודה זו, תרבו ותצליחו; ועשו כף וכף, ואל תעשו כף וכף.

ו. והתחילו כוזבים אחרים, לעמד ולומר שהכוכב עצמו או הגלגל עצמו או המלאך דבר עמהם ואמר להם, עבדוני בכף וכף, והודיע להם דרך עבודתו, ועשו כף, ואל תעשו כף. ופשוט דבר זה בכל העולם, לעבד את הצורות בעבודות משנות זו מזו, ולהקריב להן, ולהשתחוות.

ז. וכיון שארכו הימים, נשתקע השם הנכבד והנורא מפי כל היקום ומדעתם, ולא הפירוהו: ונמצאו כל עם הארץ והנשים והקטנים, אינן יודעין אלא הצורה שלעץ ואבן וההיכל שלבנין, שנתחנכו מקטנותן להשתחוות להן ולעבדן, ולהשבע בשמן.

ח. והחכמים שהיו בהן כגון הכומרים וכיוצא בהן, מדמין שאין שם אלוה אלא הכוכבים והגלגלים שנעשו הצורות האלו בגלגלן ולדמותן. אבל צור העולמים, לא היה שם מפירו ולא יודעו, אלא יחידים בעולם, כגון חנוך ומתושלח ונוח ושם ועבר. ועל דרך זו, היה העולם מתגלגל והולך, עד שנלד עמודו שלעולם, שהוא אברהם אבינו עליו השלום.

ט. כיון שנגמל איתן זה, התחיל לשויטט בדעתו והוא קטן, ולחשב ביום ובלילה, והיה תמה: היאך אפשר שיהיה הגלגל הזה נוהג תמיד, ולא יהיה לו מנהיג; ומי יסבב אותו, לפי שאי אפשר שיסבב את עצמו. ולא היה לו לא מלמד ולא מודיע דבר, אלא משקע באור פשדים בין עובדי עבודה זרה הטפשים.

י. ואביו ואמו וכל העם עובדים עבודה זרה, והוא היה עובד עמהן. ולבו משויטט ומבין, עד שהשיג דרך האמת, והבין קו הצדק, מדעתו הנכונה; וידע שיש שם אלוה אחד, והוא מנהיג הגלגל, והוא ברא הכל, ואין בכל הנמצא אלוה חוץ ממנו.

יא. וידע שכל העם טועים, ודבר שגרם להם לטעות, זה שעובדים את הכוכבים ואת הצורות, עד שאבד האמת מדעתם; וכן ארבעים שנה, הפיר אברהם את בוראו.

יב. כיון שהפיר וידע, התחיל להשיב תשובות על בני אור פשדים ולערך דין עמהם, ולומר שאין זו דרך האמת, שאתם הולכים בה. ושבר הצלמים, והתחיל להודיע לעם, שאין ראוי לעבד אלא לאלוה העולם, ולו ראוי להשתחוות ולהקריב ולנסך כדי שיפירוהו כל הפרואים הבאים; וראוי לאבד ולשבר כל הצורות, כדי שלא יטעו בהן כל העם, כמו אלו שהן מדמין, שאין שם אלוה אלא אלו.

יג. כיון שגבר עליהם בראיותיו, בקש המלך להרגו; נעשה לו

גם, ויצא לחרון. והתחיל לעמד ולקרות בקול גדול לכל העם, ולהודיעם שיש אלוה אחד לכל העולם, ולו ראוי לעבד. והיה מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר ומממלכה לממלכה, עד שהגיע לארץ כנען, והוא קורא, שנאמר "ויקרא-שם בשם ה', אל עולם" (בראשית כא, לג).

יד. וכיון שהיו העם מתקבצין לו ושואלין לו על דבריו, היה מודיע לכל אחד ואחד לפי דעתו עד שיחזירהו לדרך האמת, עד שנתקבצו אליו אלפים ורבבות, והם אנשי בית אברהם. ושתל בלבם העיקר הגדול הזה, וחבר בו ספרים. והודיעו ליצחק בנו, וישב יצחק מלמד ומחזיר; ויצחק הודיעו ליעקוב ומנהו ללמד, וישב מלמד ומחזיר כל הנלוים אליו.

טו. ויעקוב אבינו למד בניו כלם, והבדיל לוי ומנהו ראש, והושיבו בשיבה ללמד דרך ה', ולשמר מצוות אברהם; וצוה את בניו שלא יפסיקו מבני לוי ממנה אחר ממנה, כדי שלא ישתכח הלמוד.

טז. והיה הדבר הולך ומתגבר בבני יעקוב ובנלוים עליהם, ונעשת בעולם אמה שהיא יודעת את ה', עד שארכו הימים לישראל במצרים, וחזרו ללמד מעשיהם ולעבד עבודה זרה כמותן חוץ משבט לוי, שעמד במצוות אבות; ומעולם, לא עבד שבט לוי עבודה זרה.

יז. וכמעט קט היה, והעיקר ששתל אברהם נעקר; וחוזרין בני יעקוב לטעות העמים, ותעיתם. ומאהבת ה' אותנו, ומשמרו את השבועה לאברהם אבינו, עשה משה רבנו ורבן שלכל הנביאים, ושלחו.

יח. כיון שנתנבא משה רבנו, ובחר ה' בישראל לנחלה, הכתירן במצוות והודיעם דרך עבודתו, ומה יהיה משפט עבודה זרה וכל הטועים אחריה.